

Чи бачив хто, як сліпнуть думи
І серце розпадається, надвоє розколене?
І коли вирисується воно зі стуми —
Це ж жах, коли побачить, що воно — оголене.

Чи чув хто, як мріють роси
Про життя вічне, ранком, як червоніє схід?
Над гамором безшумлять крилаті альбатроси
І над душею — привиди страхіть.

Заспокоює електрика —
Так ясно забутись,
довірившись електричному богові.
Більше галасів, стуку,
більше гаму, дзвону, крику —
Дайте людей сюди, дайте реву, стогону, реготу,
дайте ворога!..

28. II. 1917. Владивосток

[З книги «Поро кохає»:](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії», 1990](#).